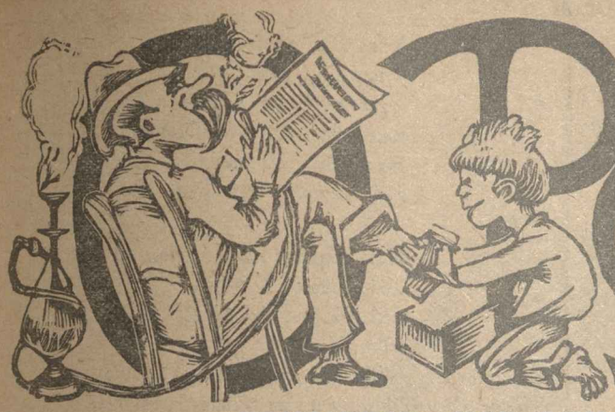

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅρως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἑδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Τρίτη τοῦ μηνὸς Γεννάρη,
φθάνουν οἱ καλικαντζάροι.

Τὸ ξεῦγος τῶν ξυλίνων φαμφαρόνων
ἐπισκοπεῖ τὸν περασμένον χρόνον.

—

Φ.—Σ'αὐτὰς τὰς περιστάσεις θκρρῶ πῶς δὲν ἁρμόζει
νὰ κάνω μποναμάδες...μήτ'ἕνα καραγκιόζη
δὲν ἔχω νὰ χαρίσω,μήτε μιὰ φοῦσκα μόνο...
καὶ τί νὰ σᾶς χαρίσω μὲ τὸν καινούριο χρόνο;
Βαρέθηκα νὰ δίνω τὰ δῶρα τὰ συνήθη
στοὺς ἴδιους καὶ'στοὺς ἴδιους καὶ σένα τὸν εὐήθη.

—

Θέλεις νὰ δώσω μούντζαις σὲ μούτσουνα τρανά;
κι'ἢ μούντζαις ὅμως τώρα
μοῦ φαίνονται σὰν δῶρα
παραπολὺ κοινά.

—

Καὶ μήπως τάχα,λέρα,
φάσκελα κάθε'μέρα
δὲν περνοδίνω μ'ὅλους;μὴ τάχα δὲν μουντζόνω
καὶ μὲ τὸν περασμένο καὶ τὸν καινούριο χρόνο;

—

Αὐγὴ δὲν εἶναι,τζόγιαις,ὁποῦ νὰ σηκωθῶ
χωρὶς νὰ φασκελώσω καὶ νὰ φασκελωθῶ.
Πρωτοχρονιᾶς ἡμέρα δὲν ἔρχεται,κωθώνια,
ποῦ νὰ μὴ φασκελώσω παληὰ καὶ νέα χρόνια.

—

Πρωτοχρονιᾶς ἡμέρα
δὲν ἔρχετ'ἐδῶ πέρα,
ὁποῦ μὲ τρύπια βράκα
νὰ μὴ φωνάξω φτοῦ
σὲ μοῦτρα φιφτυτοῦ
καὶ'στὰ'δικά σου,βλάκα.

—

'Αρχιμηνιὰ κι'ἀρχιχρονιὰ
—σεισμοὶ μεγάλοι'στὸν ντουνιᾶ—
κι'ἀρχὴ καλός μας χρόνος,
κοιλιᾶς καινούριος πόνος.

—

"Αη – Βασίλης δέχεται
τοὺς πρώτους τῶν ἓν τέλει...
ἄρχοντες τὸν παντέχετε
μὲ λόγια ποὖχουν μέλι.

—

"Ετος χίλια κι'ἐννιὰ κι'ἐνιακόσα,
νέα πλάσις'στὰ νέφη πετῶσα.

Χίλια κι'ἑξηνταέξη,
ἐφέτος θὰ μᾶς φέξῃ.

"Αη—Βασίλης ἔρχεται μές'στῶν Ρωμηῶν τὸ γένος
μὲ κόταις,μὲ κοτόπουλα καὶ διάνους φορτωμένος.
"Αη—Βασίλη,ποῦ τὰ πᾶς;...εἰς τοὺς ὑγειονόμους...
δῶσε κανένα καὶ σ'ἐμᾶς'στῶν'Αθηνῶν τοὺς μώμους.
Τοῦ κάκου μοῦ γυρεύετε...δὲν δίνω σὲ κανένα...
ἐγὼ γι'αὐτοὺς τὰ κουβαλῶ καὶ τἄχω φυλαγμένα.

—

"Αη—Βασίλης ἔρχεται'στὸ κράτος τῶν ἀλκίμων
μὲ πλῆθος παρασήμων.
Σὲ ποιοὺς θὰ δώσῃς τοὺς σταυρούς;'ρωτοῦν οἱ κεχηνότες...
σ'αὐτοὺς τοὺς ἴδιους,ἀπαντᾷ,ποῦ πάω καὶ τῆς κόταις.

—

Κάτσε νὰ φᾷς,κάτσε νὰ πιῇς,κάτσε νὰ τραγουδήσῃς,
κάτσε μὲ τὰ μαντάτα σου νὰ μᾶς καλοκαρδίσῃς.
Κι'ἀπὸ τὴν Πόλι'πέρασα κι'εἶδα καὶ τὸν Καλίφη
τραπέζι Συνταγματικὸ'στοὺς'Υπουργοὺς νὰ κάνῃ...
ἀρτὶκ τοὺς εἶχε παστουρμᾶ,κεμπάπια,καταΐφι,
κι'ἐπρήστηκαν μὲ τὸ φαΐ κι'ἐζήτησαν λεκάνη.

—

Κισλαραγάδες ὅπως πρὶν δὲν εἶδα καὶ χαφιέδες...
ἴστε'στὸν μουσαφὶρ-ὀντᾶ
'καθίσανε κοντὰ κοντά,
καὶ δίχως φόβο'πίνανε τοῦ Πατισὰχ καφφέδες.

—

Καὶ κατεγέλα κι'ἡ μορφὴ τοῦ Πατισὰχ ἡ γόησσα,
κι'ἐγὼ τὸν'κύτταξα καλὰ καὶ παρευθὺς ἐννόησα
πῶς μ'εὐχαρίστησιν πολλὴν σ'ἐκεῖνο τὸ συνάφι
θἄδινε μὲ τὸ Σύνταγμα καὶ τὸ σικτὶρ-πιλάφι.

Εἶδα καινούριο Σύνταγμα'στὴν Πόλι μὲ Βουλή,
καὶ μ'ἄρεσε πολύ.
Καὶ Τούρκους ἄκουσα νὰ λέν γιὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου
κι'ἔκανα τὸν σταυρόμου.

Νόμοι κι'ἐκεῖ,νόμοι κι'ἐδῶ...
'κουράστηκα νὰ τραγουδῶ
Ρωμηῶν καὶ Τούρκων νόμους
παρθενικοὺς,ἀμώμους.

Μὰ'λαχταροῦσαν καὶ Χανούμ τοῦ γιασμακιοῦ γλυκειαῖς
βουλευτικὴν πατρίδα,
καὶ τὴν Τουρκιὰ τὴν εἶδα
νὰ δίνῃ καὶ μὲ Σύνταγμα'στοὺς Ρούμ κατραπακιαῖς,

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΟΓΟΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

καὶ Νεοτούρκους ἄκουσα τὰ δόντια των νὰ τρίζουν
καὶ μὲ φρικτοὺς ἀποκλεισμοὺς καὶ σᾶς νὰ φοβερίζουν.

—

Καὶ τότε μοῦλθαν εἰς τὸν νοῦ τὰ πρῶτα τὰ φιλήματα,
τὰ πρῶτα ταγκαλιάσματα,
φωναῖς,κρυφομιλήματα,
κι'ἐλευθερίας ἄσματα.

—

Καὶ τότε μοῦλθαν εἰς τὸν νοῦ μεγάλα πανηγύρια
καὶ Πόλις ἐκδρομαῖς
μὲ δόξαις,μὲ τιμαῖς,
καὶ προσφωνήσεις Πατισὰχ ἀπὸ τὰ παραθύρια.

—

Μαζὶ μ'αὐτὰ'θυμήθηκα καὶ χρόνους περασμένους,
ποῦ μὲ τὸ στόμα χάσκα
'φωνάζατε σὰν παλαβοὶ σὲ φίλους ξεχασμένους:
Ρουμάνια τραγιάσκα.

'Αλλὰ καὶ μαύρων χαβιαριῶν'θυμήθηκα βαρέλια
καὶ μ'ἔπιασαν τὰ γέλοια.
Γραμμένο τὄχ'ἡ μοῖρα σας,Ρωμηοὶ κατακαϋμένοι,
νὰ ζῆτε πικραμένοι.

—

Κάθε φιλί σας φλογερὸ
κι'ἀγάπη σας τρελλὴ
πῶς γίνεται μὲ τὸν καιρὸ
φαρμάκι καὶ χολή;

—

'Εφέτος καὶ Χανούμισσαις ἀφράταις σὰν μπουγάτσα
στέκουν μὲ δικαιώματα'στὸ πλάϊ τοῦ Πασσᾶ...
οἱ δὲ Μαγυάροι'φέρανε τοὺς Νεοτούρκους φάτσα
καὶ μὲ τὸ δίκιο τοῦ τρανοῦ τοὺς'πῆραν τὰ μισά.
'Ομως δὲν παίζει κι'ὁ Κιαμὴλ,καὶ σὲ ψυχῆς βρασμὸ
τερτσάρει τοὺς Αὐστριακοὺς μὲ τὸν ἀποκλεισμό.

—

Κι'ὁ τῶν Βουλγάρων'Ηγεμὼν ἔδειξε τόσο θάρρος
κι'ἐβγῆκε τώρα Τσάρος,
καὶ πάντες ἀνευφήμησαν τὸν πρώην'Ηγεμόνα,
πλὴν ἔπειτα σὰν'πέρασε τῶν τελετῶν ἡ ζάλη,
τῆς ἀνεξαρτησίας των ἡ Τσαρικὴ Κορῶνα
'κατάλαβαν πῶς ἤτανε τερτσοτιρὰ μεγάλη.

—

Κι'οἱ Σέρβοι μὲ τὸν Δ'Αἴρενταλ ἐχόλωσαν κι'ἐκεῖνοι
καὶ βράζει μές'στὰ στήθη των πολεμικὸ καμίνι,
καὶ τόσοι ζητωπόλεμοι μέσα'στὸ Βελιγράδι
πόλεμος σκούζουν τὸ πρωΐ,πόλεμος καὶ τὸ βράδυ.

—

Κι'ὁ Σέρβος ἀνυπότακτος τεντόνει τὸ ρουθοῦνι
καὶ τὸν Βαρῶνο Δ'Αἴρενταλ τὸν πάει τρία κι'ἕνα...
μὰ κι'ὁ Νικήτας ἄναψε μ'ὅλο τὸ Μαυροβοῦνι
καὶ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ πάῃ μὲς'στὴ Βιέννα.

—

'Επέρασα περίλυπος κι'ἀπὸ τὴν'Ιταλίαν
κι'ἔκλαυσα τὴν καλλίκαρπον ἐκείνην Σικελίαν.
Σημαίνει μαῦρον ὅλεθρον μαῦρος κωδωνοκρούστης,
νεκρὰ κι'ἡ Καλαβρία της κι'ἡ θαλερὰ Τρινάκρια,
κι'ὁ ποταμὸς ὁ Τίβερις μ'ὅλους τοὺς ποταμούς της
μέσα σὲ τέτοιο χαλασμὸ δὲν φθάνουνε γιὰ δάκρυα.

—

Μεγάλος ὁ θρῆνος,
κι'ὁ Βίκτωρ ἐκεῖνος
μονάχος του σκάβει
καὶ κόσμο ξεθάβει.

—

Στενάζει'στοὺς στόνους,
σπαράζει'στοὺς πόνους,
κι'ἀκούει καὶ βλέπει,
καὶ μές'στὸν κλαυθμῶνα
πατέρων τὸν σκέπει
καὶ πάππων Κορῶνα.

—

Καὶ λάμπει καὶ λάμπει,
καὶ κόσμος ἐλπίζει,
καὶ κόσμος σαλπίζει
πῶς ἔρημοι κάμποι
σὰν πρῶτα θ'ἀνθίσουν,καὶ πάλιν μὲ χρόνους
χυμοὺς θ'ἀναδώσουν κι'ἀνθήσεις ἀφθόνους.

—

'Στὸ φέγγος της τρέχουν πεινῶντες,γυμνοί,
καὶ κόσμος τὸν Ρήγα χαμένος ὑμνεῖ.
Τρὶς χαῖρε,μεγάλε
τοῦ Στέμματος οἶκε,
καὶ τώρα καὶ πάλαι
σ'ἐστόλισαν νίκαι.

—

'Εκεῖνος ἂς τρέφῃ
τὰ δύστυχα βρέφη,
ποῦ κλαῖνε τὴν μάννα των.

—

Κι'ἂς μείνῃ τὸ κλέος
πατρὸς Βασιλέως
καὶ σήμερ'ἀθάνατον.

Δὲν παύουν μὲ λόγια
λαῶν συμφοραί...
τρὶς χαῖρε Σαβόγια
καὶ βίβα τὶ Ρέ.

"Αη—Βασίλης φθάνει κι'ἀκούει καὶ μανθάνει.

—

"Αη—Βασίλης ἔρχεται κι'ἀμπελουργοὺς κυττᾷ
κι'ἔμπρός των σταματᾷ.

—

Τοὺς σιμόνει καὶ τοὺς λέει μὲ χαμόγελο'στὰ χείλια:
ἔ! τί κάνετε,κοπέλια;
ξερριζόνομε τ'ἀμπέλια
γιατὶ κάνουνε σταφύλια.

—

Μπᾶ,τοὺς λέει,σὲ καλό σας,
ἔχει στρίψει τὸ μυαλό σας.
Κι'ἂν τὰ κόψετε,'ρωτᾷ,
τί θὰ σπείρετε σ'αὐτά;

—

Νὰ φυτέψωμε κουκιαῖς μᾶς φωνάζει τὸ Κουβέρνο...
γειά σου,Γιάννη...κουκιὰ σπέρνω.

—

"Αη—Βασίλης ἔρχεται'στὴν τόση μας λιακάδα,
καὶ βλέπει'μπρός του μερικοὺς
βουλιμιῶντας,νηστικούς,
μέσ'ἀπὸ τὴν Λευκάδα.

—

Μὴν εἶσθε τάχατε καὶ σεῖς σεισμοπαθεῖς;'ρωτᾷ,
κι'αὐτοὺς τοὺς κακομοίρηδες μὲ πόνο τοὺς κυττᾷ.
Μήτ'ἐκ Μεσσήνης εἴμεθα,καὶ μήτε Καλαβρέζοι,
ἀλλ'εἴμεθα κρασοπαθεῖς κι'ἡ πεῖνα μᾶς πιέζει.

—

Κόντες'πάτησε'στὴν πήτα
κι'ἡ δουλειά μας πάει ντρίτα.

Μὴ'ρωτᾷς πῶς τὰ περνοῦμε,
τὰ κεφάλια μας κτυπᾶμε,
κι'ὅλοι λέμε πῶς πεινοῦμε
καὶ σκεπτόμεθα νὰ πᾶμε
πρόσφυγες'στοὺς Σικελοὺς
καὶ τοὺς ἄλλους'Ιταλούς.

—

Κύττα τὴν ἀπελπισιά μας...
ξεπεσοῦρα'στὰ κρασιά μας,
καὶ τὰ πίνομε μονάχοι.

—

Μὰ θὰ ξέρῃς δὰ καὶ σὺ
πῶς μονάχα μὲ κρασὶ
δὲν χορταίνει τὸ στομάχι.

—

Μὲ πρόσωπα περίλυπα
'στὸ δρόμο καὶ'στὸ σπῆτι
ρεμβάζομε χλωμοί.

—

Καὶ τρέχομε'στὸν Φίλιππα
καὶ'στὸν Βαλαωρίτη
γυρεύωντας ψωμί.

"Αη—Βασίλης ἔρχεται καὶ γίνεται παράτα,
καὶ τζογαδόροι ποῦ πονοῦν
ἔμπρός του στέκουν καὶ θρηνοῦν:
"Αη—Βασίλη, τᾶμαθες τὰ θλιβερὰ μαντάτα;

—

Τὰ κόκκαλα μᾶς ἅρπαξαν ἡμέρα μεσημέρι
κι'ἐσφράγισαν τῆς λέσχαις μας μὲ μαῦρο βουλοκέρι.
Μᾶς'πλήγωσαν,μᾶς ἔσφαξαν βαθειὰ'στὰ φυλλοκάρδια,
κι'ἔβαλαν'μπρὸς'στὰ σπήτια μας'μέρα καὶ νύκτα βάρδια.

—

Καὶ σήμερα χωρὶς δουλειὰ
μαθῶντας γένεια καὶ μαλλιὰ
ρουφοῦμε ναργιλέδες
μὲ μοιρολόγι δυνατὸ
'στὸν Ρήγα τὸν καμαρωτό,
'στῆς Ντάμαις,'στοὺς Βαλέδες.

—

"Αη—Βασίλη σύνδραμε σὲ τούτους τοὺς καιροὺς,
κύτταξε σκόρπιαις τράπουλαις σὲ σκουπιδιῶν σωροὺς.
'Ιχνος δὲν μένει σήμερα τῆς πρώτης των εὐκλείας,
ποῦ λὲς πῶς ἔπαθαν σεισμοὺς καθὼς τῆς'Ιταλίας.

—

Μᾶς τῆς ρίχνουν'στὸ καφφὶν
κάθε παλιοσκουπιδάρη...
μήτε πόκερ δὲν ἀφίνει
τέτοιο κράτος,ποῦ μπλοφάρει.

—

Μᾶς τῆς ρίχνουν μὲς'στὴν κόφφα
τῆς καϋμέναις δίχως πόνο
γιὰ νὰ κάνουν κάτι τί.

—

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Καὶ τὴν καθεμία μπλόφα
γιὰ τὸν ἑαυτό του μόνο
τὸ Κουβέρνο τὴν κρατεῖ.

—

Βρόντο δὲν ἀκοῦς κανένα,
μήτε πέφτει κουμπουριά,
κι' ἀπὸ κόκκαλα βγαλμένα
τῶν Ρωμηῶν κηφηναριὰ
κλαῖνε κόκκαλα σπασμένα
καὶ τὴν πρώτη λευτεριά.

—

Ἄη—Βασίλης ἔρχεται'στὴν τόση προκοπὴ
χωρὶς χαρτιὰ καὶ κόκκαλα καὶ πράσινο ταπί.
Ἂν εἰμπορῇ νὰ λέγεται πρωτοχρονιὰ καὶ τούτη
χωρὶς πασέτα,μπακαρᾶ,καὶ'λίγο μπαλαμοῦτι.

—

Ἀδύνατον νὰ λέγεται Πρωτοχρονιὰ κι' αὐτὴ
ὁπόταν μὲ τῆς τράπουλας δὲν φλέγεσαι τὴν φλόγα,
κι' ἔρχονται χωροφύλακες καὶ σοῦ τραβοῦν τ' αὐτί,
καὶ μιὰ καὶ δυὸ μὲ κοντακιαῖς σὲ πᾶνε'στὴν Κατώγα.

—

Κανένας γενναῖος
δὲν κόβει πασέτα,
καὶ μήτε σπαθάτος.

—

Κι' ὁ χρόνος ὁ νέος
γελῶν ἐχαιρέτα
τῆς μπλόφας τὸ κράτος.

—

Ἄη—Βασίλης ἔρχεται χωρὶς τὸ τέρτσο-τίρο,
καὶ βλέπει κόσμο γύρω,
ποῦ διατόρως ἔσκουζε πῶς δὲν πληρόνει φόρους
γιὰ νἄχῃ τζογαδόρους,
καὶ γιὰ νὰ βάζουν μερικοὶ μεταξωτὰ καὶ στόφαις
καὶ νὰ τοῦ κάνουν μπλόφαις.

—

Ἄη—Βασίλης ἔρχεται'στὴν χώραν τοῦ Φειδία
καὶ μέσα'στὸ Ρωμαΐϊκο,ποῦ γιὰ χαρτιὰ'ξοδεύεται,
κι' ἐμπρός του μεγαλοπρεπὴς ἐπρόβαλε κηδεία
κι' ἐρώτησε περίεργος:ποιὸς εἶναι ποῦ κηδεύεται;
Καὶ τοὔπαν:νομοσχέδια κηδεύονται μεγάλα,
τῆς ζάχαρης,τοῦ πνεύματος,τοῦ φωτισμοῦ,καὶ τ' ἄλλα.

—

Κι' ἔβλεπε σύννους κι' ἀσκεπὴς
κυρίους μεγαλοπρεπεῖς
κατάμαυρα ντυμένους.

—

Κι' ἤτο πολὺς ὁ κοπετός,
καὶ μ' ὅλους ἔκλαυσε κι' αὐτὸς
τοὺς κόπους τοὺς χαμένους,

—

Ἐνόσησαν τὰ δυστυχῆ κεραυνοβόλον νόσημα
καὶ φύρδην μίγδην πρὸς ταφὴν τὰ τρέχ'ἡ νεκροφόρα,
κι' ἀκολουθοῦν ἐπίσημοι,καὶ παίζει μὰρς νεκρώσιμα
ἕνας μεγάλος ταμπουρᾶς καὶ μία κλαπαδόρα.

—

Ἄη—Βασίλης ἔρχεται λαλῶν εἰρήνης ἔπη
καὶ κάτι τι κινούμενον εἰς τὸν ἀέρα βλέπει.
Μὰ τ' εἶναι τοῦτο;'ρώτησε... τοῦ λέν ἀεροπλάνο,
ἐφεύρεσις μοναδικὴ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

—

Ἄη—Βασίλη κύτταξε πῶς πάει'στὸν αἰθέρα...
κι' ἄλλα θὰ'δῇς καθὼς αὐτὸ μπαλόνια μεγαλήτερα,
ὅμως ἀπ' ὅλα,ποῦ πετοῦν ἀπάνω'στὸν ἀέρα,
τ' ἀεροπλάνα τῶν Ρωμηῶν νομίζονται καλλίτερα.

—

Κι' ὅλοι τὰ βλέπουν κι' ἐρωτοῦν:
τί βάζουν μέσα καὶ πετοῦν;
Κι' ἐν τούτοις ἄλλο τίποτα δὲν βάζουν παρὰ μόνον
'λίγαις σκιαῖς προγόνων.

—

Μ' αὐταῖς σηκόνονται'ψηλά,μὲ τἄστρα κουτουλοῦν,
καὶ κτίζουν εἰς τὰ σύννεφα φανταστικὰ παλάτια,
μὰ μόλις λείψουν ἡ σκιαῖς εὐθὺς κατρακυλοῦν
καὶ κατὰ γῆς σωριάζονται καὶ γίνονται κομμάτια.

—

Ἄη—Βασίλης σταματᾷ,
μικροὺς μεγάλους χαιρετᾷ
μὲ χίλια δυὸ σπολλάτη.

—

Θαυμάζει κόσμο λιγερὸ,
πλὴν ὅπως ἄλλοτε χορὸ
δὲν βλέπει'στὸ Παλάτι.

—

Καὶ λέει:κρῖμα,βρὲ παιδιὰ,'στοῦ μπάλου τὸ παρκέτο,
καὶ λυπημένος προχωρεῖ,
καὶ θηλυκὰ παρηγορεῖ,
ποῦ δὲν θὰ δείξουν κόκκαλα περικαλλῆ καὶ'φέτο.

—

Ἄη—Βασίλης ἔρχεται φτωχὸς καὶ νέτος σκέτος
καὶ τὸν Κορφιάτη'ρώτησε τὸν χρυσοσπιρουνάτο
ἂν ὅπως πέρσυ σκέπτεται πραγματικῶς κι' ἐφέτος
ν' ἀφήσῃ τὴν πολιτικὴ καθὼς τὸν Κιγκινάτο.

—

Κι' ἐκεῖνος τοὔπε:σκέπτομαι πολλαῖς φοραῖς ἀκόμα
ν' ἀφήσω τὴν πολιτικὴ,ν' ἀφήσω καὶ τὸ κόμμα.
Ἂν ὅμως ποῦρα μοῦ σταλοῦν τοῦ Παλατιοῦ ξανὰ
θὰ μείνω γιὰ χατῆρι του ν' ἁπλώνω τραχανᾶ.

—

Ἄη—Βασίλης ἔρχεται,καὶ κάλπικους παράδες
σκορπᾷ σὲ φουκαράδες,
καὶ τοὺς φωστῆρας εὐλογῶν τῆς γῆς τῆς φωτογόνου
χωρὶς χαρτιά, χωρὶς χορούς μᾶς λέει:καὶ τοῦ χρόνου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τοῦ Μίλτου Μαλακάση'βγῆκαν τὰ Πεπρωμένα,
γκυκύπατα τραγούδια καὶ τόσον ἐμπνευσμένα.

—

Κάθε Δευτέραν τακτικῶς εἰς τὸ γνωστὸν Ὠδεῖον
διάλεξις ὁμιλητῶν τερπνῶν κι' ἐπιτηδείων,
καὶ τρέχει κάθε πρόθυμος γραμμάτων θιασώτης,
καὶ στέφει τοὺς ὁμιλητὰς ἐπιτυχία πρώτης.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ